

Biblen med i biologilokalet

Betyder det så at Biblen skal være med i biologi- og fysiklokalet? Nej, selvfølgelig ikke – hvis dette skal forstås som at vi skulle til at undervise i biologi og fysik/kemi ud fra Biblen. Det er faktisk heller ikke dét creationister vil (dem der mener at skabelsestanken har større relevans for naturvidenskaben end troen på at alting kan blive til af sig selv). Men hvis en elev i skolen synes det er pudsigt at Skabelsesberetningen fortæller om at lyset blev skabt før Solen, og at det faktisk passer meget godt med den videnskabelige forestilling om *Big Bang*, så skal det vel ikke være forbudt at nævne det?! På samme måde må det vel være tilladt at sammenligne den bibelske fortælling om et første menneskepar med genetikernes forestilling om den “genetiske Eva”, nemlig at alle kvinder på jorden – uanset race – tilsyneladende har den samme “for-moder”.

Hvis man synes det er bemærkelsesværdigt at den bibelske fortælling ofte er nøjere i overensstemmelse med de

videnskabelige forestillinger end man umiddelbart skulle tro, ja, så må Biblen vel være velkommen i alle fag i et kulturkristent land.

Men man må gøre sig klart hvad man kan bruge den bibelske fortælling til – og hvad ikke! Når vi i trosbekendelsen siger: “Jeg tror på Gud Fader, himlens og jordens *skaber* ...”, siger vi faktisk alene at vi tror at Gud står bag universets og livets tilblivelse. Ikke nødvendigvis noget om “hvordan han har gjort det”! – Men samme *credo* kan så også udmærket være udtryk for at vi ikke køber ateistens tro på at alting kan blive til af sig selv, blot man venter længe nok.

credo – trosbekendelse, af latin, “jeg tror” (altså de første ord i selve trosbekendelsen)

Læs hvad der står, og ikke andet

Ofte læses der også noget ind i den bibelske tekst som der faktisk ikke står. Tag fx ordet “art”, som bruges i den gamle danske bibeloversættelse. Det ord betyder tydeligvis noget

Grundtypen kat. *To individer tilhører den samme grundtype hvis de kan få afkom; direkte med hinanden, gennem en tredjepart eller ved kunstig befrugtning. Og afkommet behøver ikke selv være formeringsdygtigt. Hesten og æslet tilhører altså samme grundtype, selvom de, ud fra den almindelige definition ikke tilhører samme art. iStockphoto.*

Det er faktisk sådan at "haren tygger drøv", blot på en lidt anden måde end fx koen: Fra endetarmen udskiller den af og til et grønt sekret (i modsætning til de sædvanlige "hare-delfaer"). Hvis den forhindres i at spise dette, vil den hurtigt dø af underernæring. – Sjovt nok har forfatteren til Mosebøgerne været klar over dette allerede for flere tusinde år siden.

andet i Skabelsesberetningen end når vi taler om biologi. Det er så at sige et større begreb. Mikrobiologen Siegfried Scherer foreslår at vi i stedet bruger termen *grundtyper* for dette større begreb.

Begrebet *art* i bibelsk forstand, eller altså bedre *grundtypen*, tolkes som fx alle kattedyr, fra løve og tiger over leopard til den hjemlige huskat. Det er i hvert fald useriøst at hævde at ordet bruges i Biblen i moderne forstand. – Og når det i samme Bibel hedder sig at haren *tygger drøv*, er det ikke fordi den har fire maver som koen, men fordi den dør hvis den ikke "tygger om" (som der står på grundsproget). Altså at den rent faktisk spiser sit grøntfoder to gange.

Gud-i-hullerne-forklaringer

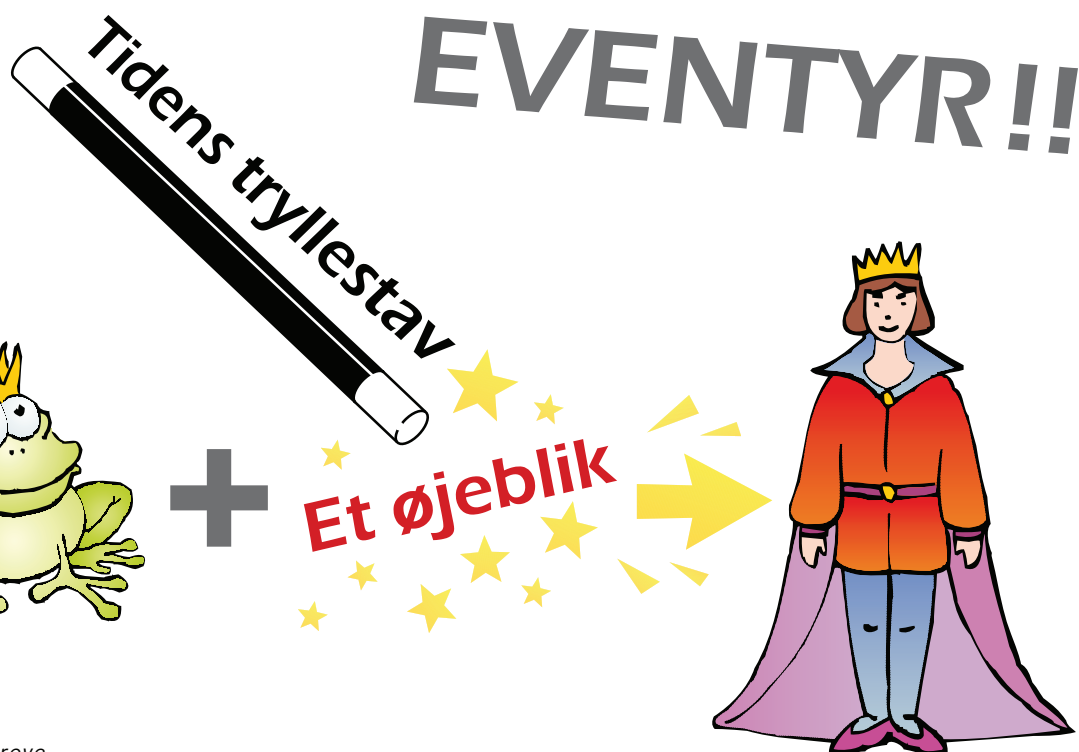
På samme måde som man naturligvis ikke skal bruge Biblen som lærebog i biologi og fysik, kan det heller ikke nytte noget at man blander "Gud" ind i de videnskabelige forklaringer. Hvis jeg fx siger: "Jeg er blevet syg fordi Gud har tilladt det!", er det naturligvis ikke et videnskabeligt udsagn; det er en troserklæring. Hvis jeg derimod siger: "Jeg er blevet syg fordi jeg er blevet smittet med den og den virus!", så kan vi tale om videnskab.

Denne skelnen har mange ateistiske videnskabsmænd svært ved at overholde – mærkeligt nok. Det problem har

de skabelsestroende ikke! De kan nemlig godt finde ud af at skelne mellem en forestilling om at Gud har sat tingene i gang, og så at tingene fungerer ud fra nogle bestemte naturlove. *At en årsag har en virkning*, som Newton opdagede i fysikken.

Hvis man vil mene at fx *livets opståen* bedst forklares med henvisning til en intelligent årsag, vil mange ateister påstå at man bruger "Gud" i forklaringen. Ok, mange (også ateistiske forskere) har misbrugt begrebet "Gud" ved at putte ham ind i de huller som videnskaben ikke kan give en forklaring på. – Men det er bare ikke sådan klaveret spiller: Henvisningen til en intelligent årsag i forbindelse med livets opståen, har intet at gøre med at vi ikke *véd nok* om de involverede processer. Det forholder sig lige modsat! At "intelligens" bliver den bedste forklaring, hænger sammen med "alt dét vi véd om livets opståen!"

“Gud-i-hullerne-forklaringer hænger på alt det vi ikke véd, intelligens-forklaring på alt det vi faktisk véd!”

Tegning: N. Kr. Grove.

Et bysamfund i nanoformat

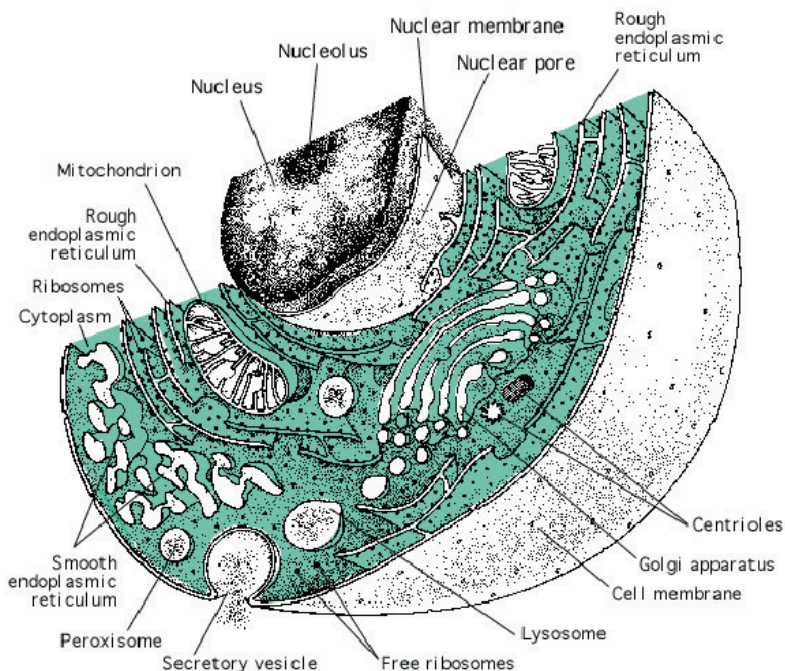
Tag cellen: Den er i dette årtusinde blevet rigtig godt udforsket: Vi véd i dag meget bedre hvordan dens meget komplicerede mekanismer virker. Vi har opdaget i hobetal af fantastiske *biologiske mikro-maskiner* som vi kun kan drømme om at efterligne i vores makro-verden. Men jo mere disse maskiner i nano-format røber om deres kompleksitet, desto mindre sandsynlig bliver darwinistens påstand om at cellen er blevet til af sig selv. Det kan ganske enkelt ikke lade sig gøre, *véd* vi i dag, hvis vi skal overholde de naturlove der gælder i dette univers!

At nogle så bliver ved med at påstå det modsatte, har intet med naturvidenskab at gøre, kun (forstokket) tro: Man kan faktisk med rette kalde det for en art videnskabelig fundamentalisme – forstået sådan at man nægter at se realiteterne i øjnene. De nyeste forskningsresultater taler deres tydelige sprog.

Nano-format – skal vi måle størrelsen på tingene i cellen, må vi ned i en målestok der hedder en milliardtedel af en meter; eller en *nanometer*. Dvs. $1 \cdot 10^{-9}$ m.

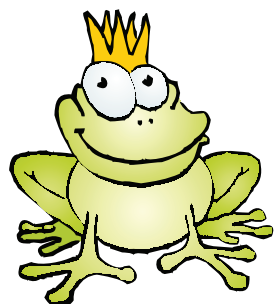
Skæg for sig ...

På ganske samme måde som med gode, gamle George Gamows forestilling om *The Big Bang* som nu er blevet god latin blandt kosmologer.

Cellen kan bedst sammenlignes med en by. Den har kraftværk, datacentral, (protein)fabrikker, transportsystemer med "bybude" osv. osv. i én forbavsende uendelighed af vidunderlige maskiner i nanoformat. – Og de virker helt af sig selv når først cellens datacentral har programmeret dem til det de skal. Endvidere kan de reparere sig selv. (Tænk hvis man havde en bil der aldrig skulle på værksted.) – Og alle disse maskiner må være til stede på en gang før den første cellen overhovedet har kunnet fungere. – Ergo: Enhver brug af ordet "primitiv" i forbindelse med selv den enkleste celle er for primitivt!

VIDENSKAB!!

300
mio. år

Tegning: N. Kr. Grove.

kosmolog – forsker der beskæftiger sig med kosmos' (universets) tilblivelse

Det er jo heller ikke at blande Gud ind i forklaringen når vi siger at man ikke kan sige hvad der var *før* Big Bang. Eller at man som forsker ikke kan komme med en forklaring på *hvorfor* Big Bang i det hele taget har fundet sted. Skabelsesberetningen giver denne forklaring, og den synes vi som kristne (og jøder og muslimer) er god nok – i religiøs forstand. Men ingen ville vel drømme om at kalde det et videnskabeligt svar.

På samme måde med livet. Det kan godt være at vi er nødt til at erkende at vi aldrig kan finde ud af hvorfor livet er opstået her på Jorden, ganske enkelt fordi det ligger uden for videnskabens formåen som videnskab at udtale sig om det. Men det gør jo ikke forskningen i hvordan dette liv så fungerer, mindre interessant. Og forskningen i dette "hvordan" kan netop en dag resultere i følgende konklusion "som passer med skabelsestroen", nemlig at det i hvert fald ikke kan opstå af sig selv. Denne logiske konklusion har noget med IT at gøre; som det ses nedenfor og i flere andre artikler i dette blad. ■

Til overvejelse

Det intelligente "spørgsmål til cellen" må være: Hvordan opstår højkomplexerede ting som byer i vores makroverden? Hvem/hvad har skabt dem? – Hvorfor tror man så at det

tilsvarende (dog i en endnu mere indviklet form) kan ske af sig selv i nanoformat?

Nogle forestiller sig livsformer i verdensrummet der er silicium-baseret og ikke, som "vores liv" her på Jorden, kulstof-baseret. Vi véd fra IT-industrien at information kan lagres på silicium (på computerchips). Hvis liv (altså information) opstår af sig selv, hvorfor finder man så ikke "liv" i enhver bæk og kilde? Der er jo kisel, dvs. siliciumdioxid (SiO_2) nok til rådighed. Og har været det næsten lige så længe som Jorden har været til.

Hvis jeg ville påstå at en smartphone ville kunne blive til af sig selv, bare jeg venter længe nok, ville man så tro det? Hvorfor/hvorfor ikke? Hvad er den principielle og praktiske forskel på den første celle og en mobiltelefon? Hvis forskellen alene beror på at det tetravalente halvmetal Si er mindre reaktivt end dets kemiske analog C (carbon), står vi vel med et fantastisk held når det gælder C?! Eller ... ?! Nogle vil hævde at nu skal vi passe lidt på med Si som informationsbærende stof og som konstruktionsstof. Bør vi skelne her? – Men hvorfor? I alle de af-sig-selv-scenarier darwinister tegner, skelnes der jo netop ikke mellem carbon som informationsbærende stof og som konstruktionsstof. Så hvad er forskellen?

Hvis livet havde været silicium-baseret, ville Jorden så (alene) være befolket med robotter? Eller det er den måske allerede alligevel, altså med *kulstofbaserede robotter* (læs: organismer)? Har mennesket fx en fri vilje? Eller er vi totalt/udelukkende styret af "vores biologi"?